

ningsvæsen, som har ligget paa Rigsdagens Bord i 2—3 Aar, og som maaste ikke kan føres igennem netop paa Grund af, at den indeholder denne § 6, som jeg her sigter til, endstønt jeg ganske vist ikke kan tænke mig, at der fra Rigsdagens Side skulde være noget til Hinder for, at en saadan Bestemmelse kunde gennemføres. I denne Lovs § 6 hedder det: „Bygningsdirektøren maa ikke uden for den ham ifølge nærværende Lov paahvilende Embedsgerning mod særligt Bederlag hje Bistand ved noget Bygningsforetagende for Staten og ikke heller for Kommuner, offentlige Institutioner og private.“ Den samme Minister, som i sin Tid har faaet gennemført Lovforslaget om Statsbanedriften, har altsaa et eller to Aar senere forelagt dette Lovforslag, som indeholder en saa overordentlig nyttig Paragraf, en Paragraf, der vil hæve en hel Række Misforstaaelser og Mistænkeliggørelser, som have fundet Sted paa Statsbanedriftens Omraade, og jeg kan derfor heller ikke andet end tilraade at man strider til en saadan Foranstaltning, om hvilken jeg kun kan sige dette: Hvad der er Ret for den ene, maa ogsaa være billigt for den anden. Skal det for Bygningsdirektøren for Bygningsvæsenets Vedkommende være nødvendigt at bestemme, at han ikke imod Bederlag maa have hjerpen med Staten, Kommuner, Institutioner eller private at gøre, saa er det ikke mere end ret og billigt, at det samme Forhold gennemføres over for Statsbanedriften. Til min Dmtale af Embedet som Generaldirektør maa jeg dog endnu kortelig knytte en Dmtale af et Tillægsforhold til Generaldirektørens Embede — om jeg maa udtrykke mig saaledes — uden at jeg paa nogen Maade skal komme ind paa personlige Forhold; jeg kan forsitte den ærede Minister om, at jeg har den bedste Vilje til at undgaa det, og jeg skal ogsaa undgaa det. Det, jeg vil erindre det høje Ting om, er, at det nuværende Forhold er dette, at den nuværende Generaldirektør foruden at bestride og indehave Embedet som Generaldirektør for Statsbanedriften — altsaa et rent Driftsembede — er Indehaver af Embedet som Overingeniør for Statsbaneanlægene. At de to Ting kunne forenes, at disse to Embeder ere betridelige af een Mand, er der ganske sikkert ikke en, der vil hævde eller blot tør udtale, og det har jo ogsaa ledet til, at man har maattet give Overingeniøren ved Statsbaneanlægene en Stedsfortræder, hvilket atter har ledet til Konsekvenser, som jeg dog slet ikke skal komme ind paa. Jeg vil her kun fremhæve dette, at man ved denne Lovs Revision, hvad en-

ten den foregaar i Aar, næste Aar eller ad Aare bør have det in mente, at man saar gennemført den Forandring at Generaldirektøren for Statsbanedriften kun bliver Indehaver af det ene Embede, som kræver en overlegen Mands fulde Kraft, og at han ikke saar Lov til at akkumulere Embeder, eller have en saadan Stilling inde som Statsbaneanlæggenes Overingeniør. Jeg vil ogsaa herom bemærke, at jeg finder mig aldeles overtydet om, at hvis denne Tanke finder Anklang hos den ærede Minister og i dette Ting, vil den ikke møde Modstand i Folketinget. Dernæst hedder det i § 1, at der til Understøttelse for Generaldirektøren eller rettere til hans Medhjælp ansættes 2 kommitterede. Nu har jeg allerede nævnt, at Generaldirektøren ved Siden af sin Gerning som Generaldirektør har maattet bestride Stillingen som Overingeniør ved Statsbaneanlægene, og saa længe han er det, kan jeg maaste erkende, at det er nødvendigt, at han har 2 kommitterede, men jeg kan daarlige erkende det, naar den Forandring bliver gennemført, at han bliver af med Embedet som Overingeniør ved Statsbaneanlægene, hvorvel jeg erkender, at disse Embeder som kommitterede i den mellemliggende Tid ere blevne aldeles udmærket befridte af deres Indehavere, og at man derigennem har sølt saa lidt som muligt Savnet af Generaldirektøren, naar han var beskæftiget andetsteds. Skulde Landstinget være nogen Frygt for, at man ved at paatænke den Slags Reduktioner i denne Lovs mulige Revision skulde fremlalde det, vi saa ofte have set Eksempler paa, nemlig at en Udsettelse af en Foranstaltning forvolder, at denne Foranstaltning bliver dyrere ad Aare, saa vil jeg erindre om, hvad maaste ikke alle ærede Medlemmer af dette Ting ere opmærksomme paa, at denne Lovs Forhistorie er denne, at et Lovforslag om Statsbanedriftens Ordning første Gang blev forelagt i 1882, og at det foreslog en Generaldirektør med en Lønning af 12,000 Kr., stigende til 16,800 Kr., og 4 kommitterede og Statsforvaltningscheferne, alle disse 10 med Lønninger fra 7,500 Kr., stigende til 10,500 Kr. Det høje Ting vil altsaa se, at man ved at udsætte at gaa ind paa Statsbanedriftens Ordning, saaledes som den oprindelig var foreslaet, er naaet til en meget betydelig Reduktion ved gennem Tiderne, da man altsaa i 1892 fik Loven om Statsbanedriftens Ordning, og jeg tør deraf tænke mig, at man ogsaa vil kunne naa en yderligere Reduktion af det, man maatte finde ufornuddent i Forhold til de Kraav, der have vist sig at være ved den Drift, som har været gennem-